

1

SIMON

Egyedül megyek ki a buszmegállóba.

Akárhányszor jövök el, mindig rinyálás van a papírjaim körül. Egész nyáron még a Tescóba sem mehetünk gardedám és a Királynő engedélye nélkül – aztán ősszel egyszerűen csak kijelentkezem a gyermekotthonból, és elindulok.

– Ő a *különleges* iskolába megy – mondja a távozásomkor az egyik ügyintéző hölgy a másiknak. Egy plexifalú kockában ülnek, az egyik nyíláson keresztül csúsztatom be neki a papíromat. – Oda járnak a súlyos bűnöket elkövetők – sottogja.

A másik nő oda se figyel.

Ez minden szeptemberben ilyen, még úgy is, hogy sosem vagyok kétszer ugyanabban az otthonban.

Első alkalommal, amikor tizenegy voltam, maga a Mágus jött értem és vitt az iskolába. A rá következő évben viszont azt mondta, egyedül is el tudok jutni a Watfordba. „*Megöltél egy sárkányt, Simon. Egész biztosan képes vagy egy hosszú sétára meg egy kis buszozásra.*”

Azt a sárkányt nem állt szándékomban megölni. Nem bántott volna... azt hiszem. (Még van, hogy álmodom róla. Arról, hogyan emésztette el a testében izzó tűz, mint ahogy az égő cigaretta rágja át magát egy papírdarabon.)

Eljutok a megállóig, és elmajszolok egy mentolos Aerót, miközben várok az első buszra. Utána egy újabb busz, azután egy vonat.

A vonaton, amint elhelyezkedtem, megpróbálok elaludni a táskámmal az ölemben és a lábamat a velem szemben lévő ülésre feldobva – pár hellyel mögöttem viszont egy fickó folyton engem bámul. Mintha a tekintete a tarkómat kaparászná.

Biztos csak egy perverz. Vagy egy rendőr.

Vagy egy fogvadász, aki tud a fejemre kitűzött vérdíjról... (– Nem, *fejvadász* – javítottam ki Penelopét, amikor először küzdöttünk meg egygel. – Nem, *fogvadász* – mondta ő. – Azt kell megtartaniuk belőled, ha elkapnak.)

Kocsit váltok, és meg sem próbálok elaludni. Minél közelebb jutok a Watfordhoz, annál nyugtalanabbnak érzem magam. Minden évben megfordul a fejemben, hogy leugorjak a vonatról, és varázslattal juszak el az iskolába, akkor is, ha attól kómába esnék.

Mondhatnék egy **Siess!**-t a vonatra, de az a varázsigé legjobb esetben is rizikós, és az első pár, amit tanév elején használok, különösen akadozik. Gyakorolnom kéne nyáron. Kisebb, kiszámítható igékkel, amikor senki sem figyel. Például fel-le kapcsolni a villanyt. Vagy almákat narancssá változtatni.

– Gombok, cérnaszálak – ajánlotta Miss Possibelf. – Ilyesmik.

– Szinte sosincs rajtam gomb – mondtam neki, és jól elpirultam, amikor lenézett a farmeromra.

– Akkor a házimunkához használj mágiát. Mosogass el vele! Fényesítsd ki az ezüstöket!

Nem vettem a fáradságot, hogy elmondjam Miss Possibelfnek, én nyaranta az ételt eldobható tányérokra kapom és műanyag evőeszközökkel eszem; villával, kanállal, de késsel soha.

Arra sem vettem a fáradságot ezen a nyáron, hogy gyakoroljam a varázslást.

Unalmas. És értelmetlen. És hát nem mintha *segítene*. A gyakorlás nem tesz jobb mágussá – csak megkülönböztet...

Senki sem tudja, hogy az én mágiám mitől olyan, amilyen. Miért viselkedik inkább bombaként, ahelyett hogy átáramlana rajtam, mint valami rohadt folyó, vagy bárhogya is van ez másoknál.

– Nem is tudom – válaszolta Penelope, amikor megkérdeztem, ő milyennek érzi a saját mágiáját. – Azt hiszem, olyan, mintha lenne bennem egy kút. Annyira mély, hogy nem látom, el sem tudom képzelni a fenekét. De ahelyett, hogy vödröket eresztgetnék le, egyszerűen csak arra gondolok, hogy felhúrom onnan, és így ott van nekem. Amennyire csak szükségem van, amíg összpontosítok.

Penelope mindig összpontosít. Plusz erős is.

Agatha nem. Legalábbis nem úgy. És Agatha nem szeret a mágiájáról beszélgetni.

Egyszer azonban karácsonykor ébren tartottam addig, amíg le nem fáradt és zizi nem lett, és akkor elmondta, hogy ígét használni neki olyan érzés, mintha megfeszítene egy izmot, majd úgy tartaná.

– Mint a *croisé devant* – magyarázta. – Érted?

Megráztam a fejem.

A farkasbőr szőnyegen feküdt a tűz előtt, összehúzta magát, mint egy kismacska.

– Balett – tette hozzá. – Mintha addig tartaná ki egy pozíciót, ameddig csak bírom.

Baz azt mondta, neki olyan, mint meggyújtani egy gyufát. Vagy meghúzni a ravaszt.

Ezt nem akarta nekem elmondani. Akkor történt, amikor egy kimerával küzdöttünk az erdőben ötödikben. Sarokba szorított minket, Baz pedig nem volt elég erős hozzá, hogy egyedül bánjon el vele. (A *Mágus* sem elég erős ahhoz, hogy egyedül bánjon el egy kimerával.)

– Csináld, Snow! – kiabált rám. – Csináld! Szabadítsd már el, baszki! Most!

– Nem megy – próbálkoztam megértetni vele. – Ez nem így működik.

– Rohadtul remélem, hogy azért mégis!

– Nem tudom csak úgy bekapcsolni!

– *Igyekezz!*

– *Nem tudom*, a fenébe is! – A kardommal összevissza csapkodtam, mert bár tizenöt éves koromra már elég jól bántam vele, de a kímé-
ra anyagtalán volt. (Mert ilyen az én szerencsém, nagyjából mindig.
Amint elkezdesz kardot hordani magadnál, kiderül, hogy minden
ellenséged ködből és ökörnyálból áll.)

– Csukd be a szemed, és gyújtsd meg a gyufát! – kiáltotta Baz.
Mindketten egy szikla mögé próbáltunk elbújni. Baz egyik igét ha-
darta a másik után; szinte énekelve.

– Micsoda?

– Anyám mindig így mondta – válaszolt. – Gyújtsd meg a szíved-
ben a gyufát, aztán fújd a parazsat!

Baznál mindig a tűzről van szó. Nem értem, hogy nem hamvasz-
tott még el vagy égetett el egy máglyán.

Amikor harmadévesek voltunk, imádott viking temetéssel fenyegetni.

– Tudod, mi az, Snow? Egy lángoló máglya, amit kilöknek a ten-
gerre. A tiédet megrendezhetjük a Blackpoolon, hogy az összes proli
norm barátod el tudjon jönni.

– Kopy már le! – mondtam, és igyekeztem tudomást sem venni róla.

Egy darab norm barátom sem volt soha, sem proli, sem másmilyen.

A normok világában mindenki olyan távol tartja magát tőlem,
amennyire csak lehet. Penelope azt mondja, érzik az erőmet, és ösz-
tönösen elhúzódnak előle. Mint a kutyák, amik nem tartják a szem-
kontaktust a gazdájukkal. (Nem mintha bárkinek is a gazdája lennék...
nem erre céloztam.)

Mindenesetre a varázslókkal ez pont fordítva működik. Imádják
a mágia illatát; meg kell dolgoznom azért, hogy utáljanak.

Baz kivétel. Ő immunis. Talán megnőtt a toleranciája a mágiával szemben az alatt a hét év alatt, amíg egy szobán osztoztunk.

Azon az éjszakán, amikor a kiméra ellen harcoltunk, addig ordibált velem, amíg fel nem robbantam.

Mindketten órákkal később, egy elfeketedett kráterben ébredtünk. A szikla, amely mögött rejtőztünk, porrá lett, a kiméra megsemmisült. Vagy csak elmenekült.

Baz biztos volt benne, hogy összekócoltam a szemöldökét, de nekem úgy tűnt, rendben van – minden részlet a helyén.

Jellemző.

2

SIMON

Nyáron nem engedem meg magamnak, hogy a Watfordra gondoljak.

Az első ott töltött évem után, amikor tizenegy voltam, egész nyáron tele volt velem a fejem. Azokkal, akikkel ott találkoztam – Penelopével, Agathával, a Mágussal. A tornyokkal és az udvarral. A teákkal. A pudingokkal. A *varázslattal*. A ténnyel, hogy *én magam varázsló vagyok*.

Már rosszul voltam, annyit gondoltam a Watford Varázslóiskolára, egészen addig, amíg elkezdett alig többnek tűnni, mint puszta álmodozásnak. Csak egy újabb fantazmagóriának, amivel telik az idő.

Mint amikor arról ábrándoztam, hogy egy nap focista leszek – vagy hogy a szüleim, az igazi szüleim vissza fognak értem jönni...

Az apám lehetne focista. Anyám pedig valami sznob modellféleség. És akkor elmagyaráznák, hogy meg kellett válniuk tőlem, mert túl fiatalok voltak a gyerekvállaláshoz, és a karrierjük forgott kockán. *De mindig is nagyon hiányoztál, Simon*, mondanák. *Kerestünk téged*. És azzal elvinnének a villájukba, hogy ott éljek.

Egy focista villája... mágikus bentlakásos iskola...

Nappali fényben mindkettő ramatyul néz ki. (Különösen akkor, ha olyan szobában ébredsz, ahol hét másik lelenc is lakik.)

Azon az első nyáron péppé vertem a Watford emlékét, mire érkezett a buszút meg a papírmunka ideje ősszel, valamint egy levél magától a Mágustól...

Létezik. Az egész létezik.

Úgyhogy a következő nyáron, a második watfordi év után *egyáltalán nem* engedtem meg magamnak, hogy a mágiára gondoljak. Hónapokig. Egyszerűen elzártam magam elől. Nem hiányzott, nem kívántam.

Úgy döntöttem, hagyom, hogy a Mágusvilág úgy kopogtasson be értem szeptemberben, mint egy nem várt ajándék, már ha egyáltalán bekopogtat. (És *bekopogott*. Eddig mindig.)

A Mágus azt mondta, talán egy nap megengedi, hogy a nyarat is a Watfordban töltssem – vagy esetleg vele, akárhova is szokott akkor tűnni.

De aztán úgy döntött, jobb nekem, ha minden évben a normokkal is töltök időt. Mert a javamra válik, pallérozza az elmét. „*A pengédet a nehézségek élesítik, Simon.*”

Azt hittem, szó szerint a pengémre gondolt, a Mágusok Kardjára. Idővel rájöttem, hogy rám célzott.

Én vagyok a penge. A Mágus kardja. Nem tudom, ezek a nyarak a gyermekotthonban élesebbé tesznek-e... de elszántabbá igen. Úgy vágyom miattuk a Watfordra, mint... nem is tudom. Magára az életre.

Baz és az övéi – az ősi, gazdag családok – nem hisznek benne, hogy rajtuk kívül bárki más is értheti a mágiát. Úgy tartják, ők az egyetlenek, akikre rá lehet bízni.

De *szeretni* senki sem szereti úgy, mint én.

A többi mágus – az osztálytársaim, a szüleik – közül senki sem tudja, milyen varázslat nélkül élni.

Én tudom.

És bármit megteszek azért, hogy mindig ott legyen, hogy hazatérhessek hozzá.

Próbálok nem gondolni a Watfordra, amíg távol vagyok tőle – ezen a nyáron viszont szinte lehetetlen volt.

Mindazok után, ami tavaly történt, el sem hittem, hogy a Mágus képes lesz olyan dolgokkal foglalkozni, mint az évvége. Ki szakít félbe egy háborút azért, hogy a gyerekeket nyári szünetre küldje?

Egyébként már *nem* vagyok gyerek. Tizenhat évesen jogilag elhagyhattam volna az otthont. Szerezhettem volna valahol egy saját lakást. Talán Londonban. (Telne rá. Van leprikón aranyam – egy nagy, sporttáska méretű zsáknyi. Csak akkor tűnik el, ha másik varázslónak próbálsz odaadni.)

De a Mágus elküldött egy újabb gyermekotthonba, mint mindig. Még ennyi év után is úgy költöztet jobbra-balra, mintha egy borsószemet rakosgatna ide-oda a hüvelyében. Mintha így biztonságban lennék. Mintha az Üresség ettől nem tudna csak úgy megidézni, vagy mit is csinált velem és Penelopével múlt év végén.

– Képes *megidézni* téged? – kérdezte Penny, amint megszöktünk előle. – A víz túlpártjáról? Ez kizárt, Simon. Ilyen még sosem történt!

– Amikor legközelebb megidéz, mint egy elcseszett mókusdémont, majd megmondom neki!

Szerencsétlenségére Penelope épp a karomat fogta, amikor engem elragadtak, így hát őt is elragadták velem együtt. Az ő gyors észjárásának köszönhető, hogy mindketten megmenekültünk.

– Simon – mondta aznap, amikor végre a Watfordba tartó vonaton ültünk. – Ez komoly dolog.

– A szájbavert Siegfried és Roy, Penny, tudom, hogy komoly! Megvan neki a számom. Igaz, hogy *nincs is* számom, de az Ürességnek biztos, hogy akkor is megvan.

– Hogyhogy még mindig ilyen keveset tudunk róla? – puffogott. – Annyira...

– Alattomos. Mint „Alattomos Üresség”, vágod.

– Ne idegelj, Simon! Ez most *komoly*.

– Tudom, Penny.

Amikor visszaértünk Watfordba, a Mágus meghallgatott minket, meggyőződött róla, hogy nem esett bajunk, utána viszont utunkra bocsátott minket. Egyszerűen csak... hazaküldött bennünket.

Érthetetlen volt.

Úgyhogy természetesen az egész nyarat azzal töltöttem, hogy a Watfordon kattogtam. Mindenem, ami történt, mindenem, ami *történhet*, és mindenem, ami veszélyben forog... teljesen rácsavarodtam.

Azt viszont nem hagytam, hogy a jó dolgokról is ábrándozzak, oké? A jó dolgok hiánya őrjíti meg az embert.

Van egy listám mindarról, ami leginkább szokott hiányozni, és nem szabad fejben hozzányúlnom egészen addig, amíg már csak egy órányira nem járok a Watfordtól. Akkor egyesével végigmegyek rajta. Olyasmi ez, mint fokozatosan szoktatni magad a hideg vízhez. Csak, gondolom, annak az ellentéte: szoktatni magad valami igazán jóhoz, nehogy a sok teljesen ledöntsön a lábadról.

Tizenegy évesen kezdtem el a listát, a jó dolgok listáját, és valószínűleg le kéne húznom róla néhányat, de az nehezebb, mint az ember gondolná.

Mindegy, egy óra, és megérkezem az iskolába, úgyhogy mentálisan előhúzó a listámat, és a fejemet a vonat ablakának nyomom.

Dolgok, amelyek a legjobban hiányoztak nekem a Watfordból:

I. Savanyú cseresznyés scone*

A Watford előtt sosem kóstoltam még cseresznyés scone-t. Csak mazsolásat ettem, de leginkább simát, és mindig boltit, ami már túl sok ideje állhatott.

A Watfordban, ha akarsz, minden reggel frissen sütött cseresznyés scone-t kaphatsz. Majd délutáni teához megint. Tanítás után az étkezésben teázunk, mielőtt kezdődnének a klubok, a foci és a leckeírás.

Mindig Penelopéval és Agathával teázom, de közülünk mindig csak én eszem scone-t.

– *Két óra múlva vacsora, Simon* – ciceg mindig Agatha, még ennyi év után is. Egyszer Penelope megpróbálta kiszámolni, mennyi scone-t

* Pogácsaszerű, tradicionális skót édesség.

ettem, mióta elkezdtem a Watfordot, de elunta magát, mielőtt kijött volna a végeredmény.

Egyszerűen nem tudom otthagyni a scone-t, ha élém rakják. Puha, könnyed, picikét sós. Néha álmodom róla.

2. Penelope

Ezt a helyet valaha a „sült marhahús” foglalta el, pár évvel ezelőtt viszont úgy döntöttem, csak egy ételre szorítkozom. Különbösen az egész lista az *Oliver!* kajadalává változna, és olyan éhes lennék, hogy begörcsölne a gyomrom.

Agathát lehet, hogy magasabbra kéne sorolnom, mint Penelopét; Agatha a *barátnőm*. De a lista Penelope miatt létezik. Ő barátkozott velem össze az iskola első hetében, varázsnyelvórán.

Nem tudtam, mit gondoljak róla, amikor először találkoztunk – egy pufók kislány volt világosbarna bőrrel, élénkvrös hajjal. Cicaszem alakú szemüveget viselt, olyasmit, amit akkor veszel fel, ha boszorkánynak öltöazol vagy puccos, kiöltözös buliba mész, jobb kezét pedig lehúzta egy hatalmas lila gyűrű. Igyekezett segíteni a beadandókkal, és talán megbámulhattam.

– Tudom, hogy te vagy Simon Snow – szólalt meg. – Anyukám mondta, hogy itt leszel. Azt mondja, nagyon erős vagy, valószínűleg erősebb, mint én. Én Penelope Bunce vagyok.

– Nem is tudtam, hogy a hozzád hasonlókat hívhatják Penelopének – mondtam ezt a baromságot. (Minden, amit abban az évben kiejtettem a számon, baromság volt.)

Az orrát ráncolta.

– Hogy kéne hívni a „hozzám hasonlókat”?

– Fogalmam sincs. – Fogalmam se volt. Azokat a lányokat, akikkel találkoztam, és úgy néztek ki, mint ő, Saanvinak vagy Aditinek hívták, és egyáltalán nem volt vrös a hajjuk. – Saanvi?

– A „hozzám hasonlókat” bárhogy hívhatják – pírított rám.

– Ó – nyögtem. – Valóban. Bocs.

– És a hajunkkal is azt csinálunk, amit akarunk. – Vörös copfját megrendítve visszafordult a beadandójához. – Tudod, udvariatlan dolog bámulni, még a barátaidat is.

– Barátok vagyunk? – kérdeztem. Ez mindennél jobban meglepett.

– Segítek a háziddal, nem?

De. Épp segített összezsugorítani egy focilabdát üveggolyó méretűre.

– Azt hittem, azért segítesz, mert ügyetlen vagyok.

– Mindenki ügyetlen – válaszolta. – Neked azért segítek, mert megkedveltelek.

Kiderült, hogy a haját véletlenül változtatta ilyen színűre, amikor kipróbált egy új igét – de egész első évben meghagyta vörösnek. A következő évben kipróbálta a kéket.

Penelope anyja indiai, az apja angol – valójában mindketten angolok; a családjának indiai ága már időtlen idők óta Londonban él. Később elmesélte, hogy a szülei szóltak neki, hogy tartsa távol magát tőlem a suliban.

– Anyukám szerint senki sem tudja, honnan jöttél igazából. És veszélyes lehetsz.

– Miért nem hallgattál rá? – kérdeztem.

– Mert senki sem tudja, honnan jöttél igazából, Simon! És az is lehet, hogy veszélyes vagy!

– Neked vannak a *legrosszabb* túlélőösztöneid.

– Ráadásul megsajnáltalak – tette hozzá. – Fordítva tartottad a pálcád.

Penny minden nyáron hiányzik, akkor is, amikor azt mondogatom magamnak, hogy nem. A Mágus meghagyta, hogy senki sem írhat nekem vagy hívhat fel a szünidő alatt, Penny mégis megtalálja a módját, hogyan küldjön üzenetet; egyszer megszállt egy öregembert a boltban, azt, amelyik el szokta felejteni berakni a műfogsorát

– rajta keresztül szólított meg. Jó volt hallani felőle, meg minden, de az eset kissé felkavaró is volt, úgyhogy megkértem, ne csináljon még egyszer ilyet, kivéve, ha vészhelyzet van.

3. A focipálya

Már nem focizom annyit, mint régen. Nem vagyok elég jó hozzá, hogy az iskolai csapatban játsszak, meg hát mindig belegabalyodom valami kavarába vagy drámába, vagy küldetésen vagyok a Mágussal. (Nem lehetsz megbízható csatár, ha közben az átkozott Üresség kénye-kedve szerint bármikor megidézhet magának.)

De azért játszom. És a pálya tökéletes, a fű szépséges. Az udvar egyetlen sík terepe. Kellemes, fák veszik körül, amelyeknek az árnyékában leülhetsz, hogy figyeld a meccset...

Baz az iskola színeiben játszik. Természetesen. Rohadék.

Pont olyan a pályán, mint azon kívül. Erős. Fejedelmi. Kurvára könyörtelen.

4. Az iskolai egyenruha

Ezt akkor vettem fel a listára, amikor tizenegy voltam. Ehhez tudni kell, hogy amikor megkaptam az első egyenruhámat, az egyben az első alkalom is volt, hogy olyan ruháim lettek, amelyek rendesen illettek rám, és az első alkalom, hogy blézert és nyakkendőt viseltem. Egyszerre magasnak éreztem magam, előkelőnek. Amíg be nem sétált a szobánkba Baz, aki jóval magasabb volt nálam – és jóval előkelőbb, mint mindenki más.

A Watford nyolc évfolyamos. Az első- és másodévesek csíkos blézert hordanak – két lilaárnyalat és két zöldárnyalat –, sötétszürke nadrágot, zöld melegítőt és piros nyakkendőt.

Az udvaron szalmakalapot kell hordani hatodikig – ami igazából azt hivatott tesztelni, elég hatékony-e a **Maradj ott!** ígéd ahhoz, hogy ne essen le a fejedről. (Az enyémmre mindig Penny mond-

ta az ígét. Ha magam csinálom, azzal az izével a fejemen aludtam volna.)

Minden ősszel teljesen új egyenruha vár rám a szobánkban. Az ágyamra lesz terítve, tisztán, vasaltan, tökéletesen méretre igazítva, mindegy, mennyit változtam vagy nőttem.

A felsőbb osztályok – ahova én is tartozom – zöld blézert hordanak fehér csíkozással. És piros melegítőt, ha kérjük. A köpeny is opcionális; én nem hordom, egy pöcsnek érzem magam benne, de Penny szereti. Azt mondja, úgy érzi magát tőle, mintha ő lenne Stevie Nicks.

Szeretem az egyenruhát. Szeretem tudni, mit fogok naponta felvenni. Fogalmam sincs, mit fogok hordani jövőre, amikor elvégeztem a Watfordot...

Arra gondoltam, csatlakozhatnék a Mágus Embereihez. Nekik is van egyenruhájuk – amolyan „Robin Hood az MI6-nél” beütésű. De a Mágus szerint nem ez az én utam.

Így szokott velem beszélni. *„Az nem a te utad, Simon. A te sorsod másfelé tart.”*

Azt akarja, hogy kiemelkedjek a többiek közül. Különtréning. Különórák. Nem hiszem, hogy valaha is engedte volna, hogy a Watfordba járjak, ha nem ő lenne az igazgatója – és ha nem gondolná, hogy az a legbiztonságosabb hely számomra.

Ha megkérdezném a Mágust, mit vegyek majd fel a Watford után, valószínűleg úgy felszerelne, mint egy szuperhőst...

Nem kérdezem meg senkitől, mit hordjak, miután végeztem. Tizenyolc vagyok. Egyedül fogok öltözködni.

Vagy majd Penny segít.

5. A szobám

Azt kéne mondanom, a „szobánk”, de a „megosztani Bazzal” rész nem hiányzik.

A szobát és a szobatársat az első watfordi évben osztják ki, és soha többé nem mozdulsz. Sosem kell összeszedni a cuccaidat vagy leszedni a posztereidet.

Olyasvalakivel osztozni a szobámon, aki tizenegy éves kora óta meg akar ölni, kissé... nos, kellemetlen, ugyebár.

Viszont lehet, hogy a Keresztező rosszul érezte magát, amiért Bazt és engem összerakott (nem szó szerint; nem hiszem, hogy a Keresztelőnek van saját tudata), mert mi kaptuk a Watford legjobb szobáját.

A Mimesek Házában lakunk, a pályák szélén. Ez egy négy és fél emeletes kőépület, amelynek a legtetején van a mi szobánk, kvázi egy vizesárokra néző toronyban. A torony nem elég nagy több szobához, de az az egy tágasabb, mint a többi diáké. És régen személyzeti szálás volt, vagyis teljesen külön lakrészünk van.

Igazából Baz egész rendes, ami a fürdőszobán való osztozkodást illeti. Egész reggelre elfoglalja, de tiszta; és nem szereti, ha hozzányúlok a dolgaihoz, tehát mindig elrakja azokat. Penelope szerint a fürdőnk cédrus- és bergamottillatú, és ez biztos, hogy Baztól van, mert hogy nem miattam, az tuti.

Elmondanám, Penny hogyan jut be a szobánkba – a lányok nem mehetnek át a fiúkhoz, és vice versa –, de én se tudom. Szerintem a gyűrűje lehet a megoldás. Egyszer láttam, ahogy egy barlang megnyitására használja, szóval bármi lehetséges.

6. A Mágus

A Mágust is tizenegy évesen tettem fel a listára. És azóta rengetegszer gondoltam arra, hogy le kéne vennem.

Mint hatodikban, amikor tulajdonképpen észre sem vett engem. Akárhányszor próbáltam vele beszélni, azt állította, hogy épp valami rettentő fontos dolog kellős közepén van.

Néha még most is ezt mondja. Vágom én. Ő az igazgató. És még annál is több – ő a Kör feje, vagyis gyakorlatilag az egész Mágus-

világ vezetője. És hát nem mintha az apám lenne. Igazából senkim sem...

De ő áll a legközelebb ahhoz, hogy legyen bármim.

A Mágus az, aki eljött hozzám a normok világába, és elmagyarázta (vagyis próbálta), hogy ki vagyok. Még mindig törődik velem, néha akkor is, amikor én észre sem veszem. És amikor mégis van ideje valóban beszélgetni velem, akkor érzem magam leginkább a helyemen. Jobban harcolok, ha ő is velem van. Jobban gondolkodom. Ha jelen van, már-már elhiszem, amit mindig mond – hogy én vagyok a legerősebb varázsló, akit a Mágusvilág valaha látott.

És hogy ez az erő jó dolog, legalábbis egy nap az lesz. Hogy össze kell kapnom magam, hogy több problémát oldjak meg, mint amennyit okozok.

Valamint a Mágus az egyetlen, aki felveheti velem a kapcsolatot nyaranta.

És mindig emlékszik rá, hogy a születésnapom júniusban van.

7. Mágia

Nem kifejezetten a saját mágiám. Az mindig velem van, és hogy őszinte legyek, nem olyasmi, amiben túl sok örömet lelnék.

Amit hiányolni szoktam, amikor nem vagyok a Watfordban, az az, hogy *mágia körül legyek*. A hétköznapi, nyugodt mágia körül. Ahogy az emberek varázsolnak a folyosón, az órákon, ahogy valaki egy tányér kolbászt lebegtet keresztül az étkezőasztalon, mintha zsinóron húzná.

A Mágusvilág igazából nem egy világ. Nincsenek városaink. Még kerületeink sincsenek. A varázslók mindig is az átlagosba besimulva éltek. Penelope anyukája szerint ez így a legbiztonságosabb; így nem sodródunk túl messzire a világ többi részétől.

Azt mondja, a tündérekkel az történt. Belefáradtak abba, hogy megpróbáljanak dűlőre jutni másokkal, néhány évszázadra elkószáltak az erdőbe, aztán nem találták meg a visszautat.

Az egyetlen hely, ahol a varázslók együtt élnek – leszámítva, ha a rokonok –, a Watford. Létezik pár klub és parti, évenkénti találkozók, ilyesmi, de a Watford az egyetlen hely, ahol mindig együtt vagyunk. Ez az oka annak, hogy az utolsó pár évfolyamon mindenki úgy rendeződik párokba, mintha nem lenne holnap. Ha nem találkozol a jövővel a Watfordban, Penny állítása szerint egyedül végzed – vagy mehetsz szingliknek rendezett utakra a Mágikus Britannia szervezésében harminckét éves korodban.

Nem tudom, Penny miért aggódik egyáltalán; negyedik óta van egy pasija Amerikában. (Cserediák volt nálunk.) Micah baseballozik, és olyan szimmetrikus az arca, hogy démont lehetne rajta idézni. Amikor Penny otthon van, videóchatelnek, amikor itt van, szinte naponta írnak egymásnak.

– Igen – mondja –, de ő *amerikai*. Ők nem úgy gondolkodnak a házasságról, mint mi. Lehet, hogy ejt valami szépséges normért, akivel a Yale-en találkozik. Anya szerint erre folyik el a mágiónk. Rosszul átgondolt amerikai házasságokra pazaroljuk.

Penny pont annyiszor idézi az anyukáját, ahányszor én idézem Pennyt.

Mindketten paranoiásak. Micah betonbiztos. El fogja venni Penelopét – aztán el akarja majd vinni magához. Az az, ami miatt aggódnunk kéne.

Szóval...

A mágia. Hiányzik, amíg oda vagyok.

Amikor egyedül vagyok, személyes. Teher, titok.

De a Watfordban csak úgy ott van a levegőben, amit belélegzünk. Ott ettől vagyok valami nagyobb része, és nem ez az, ami megkülönböztet.

8. Ebb és a kecskék

Második osztályban kezdtem segíteni Ebbnek, a kecskepásztornak. És egy darabig a kedvenc elfoglaltságom az volt, hogy a kecskékkal lógtam. (Amit Baz jutalomjátékként élt meg.) Ebb a legkedvesebb ember a Watfordban. Fiatalabb, mint a tanárok, és meglepően befolyásos nő olyasvalakihez képest, aki úgy döntött, azzal tölti az életét, hogy kecskéket gondoz.

– Mi köze van az erőnek bármihez is? – kérdezné Ebb. – A magas embereknek sem kötelező vödörlabdát játszaniuk.

– Márminth kosárlabdát. – (Mivel a Watfordban él, Ebb egy kissé nem e világi.)

– A lényeg ugyanaz. Én nem vagyok katona. Nem értem, miért kellene élet-halál harcot vívnom csak azért, mert képes vagyok bevinni egy ütést.

A Mágus azt mondja, mi mind katonák vagyunk, mindenki, akiben egy csepp varázslat is van. A múltban épp ez jelentette a veszélyt – a varázslók csak mentek, csinálták, ami jólesett nekik, közben úgy kezelték a mágiát, mintha játékszer vagy kiváltság volna, nem pedig valami, amit meg kell óvni.

Ebb nem használ kutyát a kecskék tereléséhez. Csak a botját. Látam, ahogy az egész nyáját összetereli egyetlen kézsuhintással. Elkezdett tanítgatni – hogyan szedjem össze őket egyesével; hogyan érezzék hirtelen, hogy túl messzire csatangoltak. Még azt is engedte egy tavaszon, hogy segítsék neki egy ellésnél...

Már ritkán van időm Ebb-bel lenni.

De fennhagyom őt és a kecskéit a listámon azok között a dolgok között, amelyek hiányozni szoktak. Hogy néha csak úgy megállhassak itt pár percig, és rájuk gondolhassak.

9. A Reszkető Rengeteg

Ezt le kéne szednem a listáról.

Baszódjon meg a Reszkető Rengeteg.

10. Agatha

Talán Agathát is le kéne vennem a listáról.

Most már közel járok a Watfordhoz. Pár perc múlva az állomásra érek. Valaki ki fog jönni értem az iskolából, hogy felvegyen...

Agathát mindig a végére hagyom. Egész nyáron képes vagyok nem gondolni rá, aztán várni majdnem a Watfordig, hogy visszaengedjem a fejembe. Így nem töltöm az egész nyarat azzal, hogy arról győzködjem magam, hogy ő túl jó ahhoz, hogy igaz legyen.

De most... nem tudom, talán Agatha *tényleg* túl jó ahhoz, hogy igaz legyen. Nekem legalábbis.

Előző félévben, közvetlenül az előtt, hogy Pennyt és engem megidézett az Üresség, megláttam Agathát Bazzal a Reszkető Rengetegben. Azt hiszem, korábban is éreztem, hogy lehet valami kettőjük között, de sosem gondoltam volna, hogy így elárulna – hogy átlépné *azt* a határt.

Miután láttam Bazzal, nem volt időnk Agathával megbeszélni – túlságosan is lefoglalt, hogy elraboljanak, aztán megszökjek. Utána nem tudtam vele beszélni nyáron sem, mert nem beszélhettem senkivel. Most pedig, nem is tudom... fogalmam sincs, Agatha kicsoda nekem.

Abban sem vagyok biztos, hiányzott-e.

3

SIMON

Az állomásra érek, és senki sem fogad. Legalábbis senki olyan, aki ismernék – egy unottnak tűnő taxisofőr tart fel egy kartontáblát, amin a *Snow* név áll.

– Én vagyok az – mondom. Kétkedően néz. Nem tűnök magániskolai pojácának, főleg nem az egyenruhám nélkül. A hajam túl rövid – minden félév végén lenyírom –, a sportcipőm olcsó, és nem nézek ki elég unottnak; a tekintetem semmin sem tud megállapodni.

– Én vagyok az – ismétlem egy kicsit flegmán. – Akarja látni a személyimet?

Sóhajtozva leereszti a táblát.

– Ha azt akarod, hogy a semmi közepén tegyelek ki, haver, én nem vitatkozom.

Beszállok a taxi hátsó ülésére, táskámat a mellettem lévő helyre hajítom. A sofőr beindítja a motort, és bekapcsolja a rádiót. Lehunyom a szemem; jobb napokon csak rosszul szoktam lenni a kocsik hátsó ülésén, de ez nem egy jó nap – ideges vagyok, és mindössze egy csokit meg egy zacskó sajtos-hagymás csipszet ettem.

Mindjárt ott vagyunk.

Ez az utolsó, hogy ezt csinálom. Ősszel visszajönni a Watfordba. Később is vissza fogok jönni, de nem így, mintha hazatérnék.

– *Candle in the Wind* – hangzik a rádióból, a sofőr elkezd együtt énekelni velem.

A **Gyertya a szélben** veszélyes ige. A suliban a srácok szerint arra való, hogy még több... nos, *staminát* szerezz. De ha nem a megfelelő szótagot nyomod meg, tüzet gyújtasz, amit nem fogsz tudni eloltani. Valódi tüzet. Sose próbálnám ki, akkor se, ha kérnének rá; sosem voltam jó a többjelentésű dolgokban.

A kocsi behajjt egy kátyúba, mire előrebukok, az előttem lévő ülésben kapaszkodom meg.

– Kösd be magad! – reccsen rám a sofőr.

Megteszem, közben körbenézek. Máris kiértünk a városból a földekre. Nyelek egyet, a vállamat hátrahúzom.

A taxisofőr folytatja az éneklést, egyre hangosabban – „*never knowing who to turn to*” –, mint akit teljesen magával ragadott a dal. Gondolkodom, szóljak-e neki, hogy *ő is* kösse be magát.

Újabb kátyúba szaladunk, amitől beleverem a fejem a tetőbe. Földúton járunk. Ez nem a megszokott, Watfordba vezető út.

A tükörben a sofőrre pillantok. Valami nem stimmel – a bőre mélyzöld, a szája vörös, mint a friss hús.

Megnézem úgy is, ahogy előttem ül. Csak egy taxis. Kusza fogak, bezúzott orr. Elton Johnt énekel.

Vissza a tükörbe: zöld bőr, vörös száj. Helyes, mint egy popsztár. *Goblin*.

Nem várom meg, hogy kiderüljön, mire készül. Kezemet a csípőm fölé emelem, és belefogok a kántálásba, amivel megidézhetem a Mágusok Kardját. Ez egy láthatatlan fegyver – igazából több, mint láthatatlan; ott sincs, amíg ki nem mondod a varázsszavakat.

A goblin meghallja az ígét, és a tekintetünk találkozik a tükörben. Vicsorítva benyúl a dzsekijébe.

Ha Baz itt lenne, biztos, hogy listába szedné az összes ígét, amelyet ebben a pillanatban használhatnék. Valószínűleg lenne köztük egy francia is, ami kiválóan passzolna ide. Én viszont, amint megjelenik a kezemben a kardom, összeszorítom a fogam, lendületből az ülés

főlé vágok vele, és lekaszálok a goblin épp elfordított fejét – meg a fejtámlát. *Voilà.*

Egy másodpercig még vezet; aztán elszabadul a kormány. Hála a mágiának, hogy nincs köztünk válaszfal – kicsatolom az övem, átvetem magam az ülésen (és a helyen, ahol korábban a goblin feje volt), és megragadom a kormányt. A lába még mindig a gázon lehet: már letértünk az útról, és sodródunk.

Próbálok visszakormányozni magunkat. Nem igazán tudok vezetni – jobbra-balra rángatom a kormányt, a taxi oldala pedig egy fakerítésnek csapódik. A légszák az arcomra robban, hátralök, a kocsis pedig beleszáll valamibe, valószínűleg egy másik kerítésbe. Nem hittem volna, hogy *így* fogok meghalni...

A taxi még az előtt megáll, hogy kitalálnám, hogyan mentsem ki magam.

Félig a padlón vagyok, bevertem a fejem az ablakba, aztán az ülésbe. Amikor elmesélem az egészet Pennynek, azt a részt ki fogom hagyni, hogy kikapcsoltam a biztonsági öveget.

A fejem fölé nyúlok, hogy kinyissam az ajtót. Kizuhanok a taxiból, hanyatt fekszem a fűben. Úgy látom, átszakítottuk a kerítést és kipördültünk a földekre. A motor még jár. Nyögve feltápászkodom, aztán benyúlok a sofőr ablakán, és leállítom.

Gyönyörű látvány. Egy csupa vér légszák. Egy hulla. És én.

Széthúzom a goblin dzsekijét, de nem találok semmit, csak egy csomag rágót és egy sniccet. Nem hiszem, hogy ez az Üresség műve lenne – nincs a levegőben az a viszkető érzés. Mélyet lélegzek, hogy biztos legyek benne.

Akkor bizonyára csak egy újabb bosszúhadjárat. A goblinok azóta engem akarnak, amióta segítettem a Körnek kiüldözni őket Essexből. (Annyi részeg embert fogyasztottak el a klubok mosdóiban, hogy a Mágus a helyi szleng kiveszéséért kezdett aggódni.) Azt hiszem, az a goblin, amelyik sikeresen végez velem, a királyuk lesz.

Ez itt már nem szerzi meg a koronát. A pengém a mellette lévő ülésbe szorult. Kitépem onnan, és hagyom ismét eltűnni a csípőmnél. Eszembe jut a táskám, azt is felkapom, közben belekenem a vért a sziürke nadrágomba, mielőtt elővadásznom a táskából a pálcámat. Nem hagyhatom csak úgy itt ezt a romhalmazt, és azt hiszem, nem éri meg bármit is megtartani belőle bizonyíték gyanánt.

A taxi fölé tartom a pálcám, és a mágia elkezd felgyülemelni a bőrömon.

– Segíts ki, jó? – suttogom. – El, átkozott folt!*

Láttam Penelopét kimondhatatlan dolgoktól megszabadulni ezzel az igével, nekem azonban csak annyit csinál, hogy kiszed egy kis vért a nadrágomból. Ez is valami, gondolom.

A mágia elborítja a karom, olyan sűrű, hogy remegnek az ujjaim.

– Gyerünk már! – mondom, és célzok. – Vidd innen!

A pálcám és az ujjbegyeim szikráznak.

– Basszus már, *gyerünk*... – Megrázom a kezem, újra célzok. Észreveszem, hogy a goblin feje a lábamtól nem messze hever a fűben, zöld, mint amilyen volt. A goblinok ördögien helyesek. (De hát így van ez a legtöbb ördöggel is.) – Gondolom, megetted a taxist – mondom, és a kocs felé rúgom a kobakot. Mintha égne a karom.

– Válj köddé! – kiáltom.

Forró légáramlatot érzek a talaj felől az ujjaimon, és azzal a kocs el-tűnik. Aztán a fej is eltűnik. Aztán a kerítés is eltűnik. Aztán az út is...

Egy órával később izzadtan, még mindig a rám száradt goblinvérrel és a légszákból rám került porral borítva végre meglátom magam előtt az iskola épületét. (Csak az az egy zsebkendőnyi földút tűnt el, és kezdjük ott, hogy azt úgysem lehetett igazán útnak nevezni. Csak vissza kellett találnom a főútra, és idáig követni.)

* William Shakespeare: *Macbeth*. Szász Károly fordítása.

A normok azt hiszik, a Watford egy ultraexkluzív bentlakásos iskola. Tulajdonképpen az is. A területet varázslattal álcázzák. Ebb egyszer elmondta, hogy mindig új igéket mondanak az iskolára, ahogy azok fejlődnek. Vagyis egymást érik a védelmi rétegek. Ha norm vagy, ettől a sok mágiától ég a szemed.

A magas vaskapuhoz sétálok – a tetején az áll: **WATFORD** –, és a rácsra teszem a kezem, hogy lehessen érezni a mágiámat.

Általában ennyire volt szükség. A kapuk minden varázsló előtt kitérültek. Van egy felirat is a keresztvasakon: **A MÁGIA ELVÁLASZT MINKET A VILÁGTÓL: NE HAGYJUK, HOGY BÁRMI ELVÁLASSZON MINKET EGYMÁSTÓL.**

– Szép gondolat – mondta a Mágus, amikor kérvényezte a Körnél, hogy szigorítsák a védelmet. – De inkább ne fogadjunk el biztonsági tanácsokat egy hatszáz éves kaputól. Ha valaki az otthonomba jön, nem várhatom el, hogy engedelmeskedjen annak, ami a díszpárnára van hímezve.

Ott voltam a Körnek azon a gyűlésén Penelopéval és Agathával. (A Mágus meg akarta mutatni nekünk, mi minden forog kockán. „*A gyermekek! A világ jövője!*”) Az egész vitára oda se figyeltem. Elkalandoztam: azon tűnődtem, vajon hol él a Mágus, és meghívna-e oda valaha. Nehéz volt elképzelni, hogy van háza, nemhogy díszpárnái. A Watfordban vannak szobái, de néha hetekre elmegy. Amikor kisebb voltam, azt hittem, az erdőbe költözik, amikor nincs itt, magokon és bogyókon él, meg borzlyukakban alszik.

A biztonsági ellenőrzés a Watford kapujánál és a külső falakon évről évre egyre szigorúbb lett.

Ma a Mágus Embereinek egyike – Penelope bátyja, Premal – öröködik. Valószínűleg kivan ettől a megbízatástól. A Mágus csapata fent van az irodában, tervezik a következő offenzívát, Premal meg idelent rekedt, hogy az elsősöknek gügyögjön. Odalép hozzám.

– Rendben vagyok, Prem?

– Úgy tűnik, fel kell tennem a kérdést...

Lenézek a véres pólómra.

– Goblin – mondom.

Premal bólint, rám mutat a pálcájával, és elmormol egy tisztító ígét. Pont olyan erős, mint Penny. Gyakorlatilag pusztá levegővétellel képes varázsolni.

Utálok, amikor az emberek tisztító ígét használnak rajtam; gyereknek érzem magam tőle. Ettől függetlenül megköszönöm, és elindulok mellette.

Premal a karomnál fogva megállít.

– Csak egy perc még. – A halántékomhoz tartja a pálcáját. – Különleges ellenőrzés. A Mágus azt mondja, hogy az Üresség a te arccoddal mászkál.

Összerezzenek, de nem próbálok elhúzódni a pálcája elől.

– Azt hittem, ez titok.

– Az is – bólint. – Egy titok, amit az olyanoknak, mint én, ismerniük kell ahhoz, hogy meg tudjanak védeni.

– Ha én lennék az Üresség – vetem fel –, eddigre már fel tudtalak volna falni.

– Lehet, hogy épp erre gondolt a Mágus is – válaszolja Premal.

– Akkor legalább biztosan tudnánk, hogy ő az. – Leereszti a pálcáját.

– Tiszta vagy. Mehetsz.

– Penelope itt van?

Vállat von.

– Nem vagyok a húgom felügyelője.

Egy pillanatra úgy tűnik, mintha hangsúlyozva mondaná, mágiával, ígével – de végül elfordul tőlem, és a kapunak támaszkodik.

Senki sincs odakint a Nagy Tisztáson. Én lehetek az egyik legelső diák, aki visszajött. Futni kezdek, csak mert miért ne, amivel felzavarok

egy fűben rejtőző fecskerajt. Csiripelve szétrebbenek körülöttem, én pedig tovább futok, át a Tisztáson, át a felvonóhidon, át még egy falon, át egy második és egy harmadik kapun.

A Watford az 1500-as évek óta áll itt. Úgy húzták fel, mint egy fallal körülvett várost – földek és erdők a falakon kívül, épületek és udvarok belül. Éjszakára a felvonóhidat felhúzzák, és senki sem jut át a vizesárkon és a belső kapun.

Nem lassítok, amíg el nem érem a Mimesek Házát, és neki nem esek az ajtómnak. Kivonom a Mágusok Kardját, azzal bököm meg a hüvelykujjam, amit aztán a kőre nyomok. Van rá ige, hogy újra bemutassam magam a szobának, miután több hónapig távol voltam – de a vér gyorsabb, biztosabb, és Baz sincs itt, hogy kiszagolja. Az ujjamat a számba veszem, majd vigyorogva belököm az ajtót.

A szobám. Pár nap, és a „mi szobánk” lesz, de egyelőre az enyém. Az ablakhoz megyek, és feltépem. A friss levegő még édesebb most, hogy idebent vagyok. Kitéárom a másik ablakot is, még mindig a hüvelykememet szopogatva, és figyelem, ahogy a napfényben felkapja a porcákat a fuvallat, majd visszahullanak az ágyamra.

A matrac a régi – tollal kitömött, varázslattal tartósított –, én pedig belesüllyedek. *Merlinre*. Merlinre, Morgánára és Matuzsálemre, de jó újra itt lenni... Mindig jó újra itt lenni.

Amikor először tértem vissza Watfordba, a második évben, bemásztam egyenesen az ágyba, és úgy sírtam, mint egy kisbaba. Még akkor is sírtam, amikor Baz belépett.

– Miért bőgsz *máris*? – morogta. – Én akartalak megríkatni. Erre elrontod.

Most lehunyom a szemem, és annyi levegőt szívok be, amennyit csak tudok:

Tollak. Por. Levendula.

Víz a vizesárokban.

Plusz az az enyhe fanyar szag, amiről Baz azt állítja, a vízfarkasoktól jön. (Bazról és a vízfarkasokról ne is beszéljünk; néha kihajol az ablakon, és pusztá megvetésből köp egyet az árokba.)

Ha már most itt lenne, nemigen éreznék semmit a sznob szappánától... ismét mélyet szippantok, próbálva elkapni a cédrus nyomát.

Nyikorog az ajtó, én pedig talpra szökkenek, kezemet a csípőmnél tartva, ismét előhívva a Mágusok Kardját. Ez ma már a harmadik alkalom; lehet, hogy egyszerűen elől kéne hagynom. A megidézés az egyetlen ige, amit mindig jól csinálok, talán mert nem olyan, mint a többi. Inkább olyan, mint egy eskü: *„Az igazságért. A bátorságért. A gyengék védelméért. A hatalmasság színe előtt. Mágiával, bölcseséggel és jósággal.”*

Nem *muszáj* megjelennie.

A Mágusok Kardja az enyém, de senkihez sem tartozik. Nem tűnik fel, ha nem bízik benned.

A markolat anyagot ölt a kezemben, és a vállam fölé lendítem, éppen akkor, amikor Penelope benyit az ajtón.

Leengedem a kardot.

– Nem lenne szabad, hogy erre képes legyél – mondom.

Vállat von, és Baz ágyára veti magát.

Elmosolyodom.

– Már az is hihetetlen, hogy bejutottál a bejárati ajtón.

Penelope ismét vállat von, és a feje alá gyűri Baz egyik párnáját.

– Ha Baz rájön, hogy hozzáértél az ágyához, meg fog ölni – figyelmeztetem.

– Próbálkozzon csak!

Elfordítom a csuklóm, csak annyira, hogy a kard eltűnjön.

– Gyűröttnek tűnsz – állapítja meg.

– Útközben belefutottam egy goblinba.

– Nem tudják egyszerűen csak megválasztani a következő királyukat? – A hangja könnyed, de tudom, hogy tiszta. Amikor utoljára

látott, csupa csont és bőr és mágia voltam. Amikor utoljára láttam őt, minden épp szétesett...

Akkor menekültünk meg az Üresség elől: visszajutottunk a Watfordba, és berontottunk a Fehér Kápolnába, az év végi ünnepség kellős közepére – szegény Elspeth épp átvette a díját a nyolcévnyi kiváló teljesítményéért. Én még mindig véreztem. (A pórusaimból. Senki sem tudta, miért.) Penny bőgött. Ott volt a családja is – mivel mindenkinek a családja ott volt –, és az anyukája elkezdett ordibálni a Mágussal.

– *Nézz rájuk! Ez a te hibád!* – Aztán Penny testvére, Premal ket-tőjük közé ugrott, és visszaordibált. Az emberek azt hitték, az Üresség követett minket, ezért kivont pálcákkal kirohantak a kápolnából. Ez a tipikus év végi káoszom volt, *szorozva százszal*, és a kaotikusnál rosszabb érzés volt. Olyan érzés, mint a vég.

Penelope anyukája végül fogta az egész családját, és távozott egy ige segítségével, még Premal is. (Valószínűleg csak az autójukig mentek, de attól még nagyon drámai volt.)

Azóta nem beszéltem Pennyvel.

Egy részem legszívesebben most azonnal megragadná, és tetőtől talpig megtapogatná, hogy biztosan mindene megvan-e – Penny viszont pont annyira utálja a jeleneteket, mint amennyire az anyja imádja ezeket.

– *Ne mondd azt, hogy „üdv”, Simon* – mondta egyszer. – *Mert akkor azt is kell mondanunk, hogy „viszlát”, márpedig én ki nem állhatom a búcsúzkodást.*

Az egyenruhám ott fekszik kiterítve az ágyam végén, és elkezdem elrakni, egyik darabot a másik után. Új szürke nadrág. Új zöld-lila csíkos nyakkendő...

Penelope hangosan sóhajt mögöttem. Visszamegyek az ágyamhoz, és felé fordulva rávetem magam, igyekezve, hogy ne érjen fülig a szám.

Grimaszolva felfújja az arcát.

– Minek sikerült máris az agyadra mennie? – kérdezem.

– Trixie – morogja. Trixie a szobatársa. Penny azt mondja, egy tu-cat álnok, cselszövő vámpírra is elcserélné. Azonnal.

– Mit művelt?

– Visszajött.

– Az ellenkezőjére számítottál?

Penny megigazítja Baz párnáját.

– Minden egyes évben bolondabb, mint az az előttiben volt. Pity-pangcsokorrá változtatta a haját, aztán sírt, amikor a szél elfújta.

Kuncogok.

– Azért Trixie védelmére legyen mondva, félig pixi. És a legtöbb pixi kicsit bolond.

– Ó, ezt ő is nagyon jól tudja. Esküszöm neked, ezt használja kifogásként. Nem élek túl vele még egy évet. Nem ígérem, hogy nem változtatom az egész fejét egy nagy pitypanggá, amit aztán elfújok.

Lenyelek még egy nevetést, és megpróbálok nem rámeredni. Egek, de jó viszontlátni.

– Ez az utolsó évéd – nyugtatom. – Ki fogod bírni.

Penny tekintete elkomolyodik.

– Az utolsó *éviünk* – mondja. – Találd ki, mit fogsz csinálni jövő nyáron!

– Mit?

– Velem fogsz lógni.

Most már kiengedem a vigyort.

– Az Ürességre fogunk vadászni?

– Az Üresség elmehet a fenébe – feleli.

Mindketten nevetünk – egy kicsit kényszeredetten, mert az Üresség pont úgy néz ki, mint én. A tizenegy éves énem. (Ha nem látta volna Penny is, azt hinném, hallucináltam az egészzet.)

Reszketek.

Penny észreveszi.

– Túl sovány vagy – mondja.

– Az edzőcucc teszi.

– Akkor öltözz át! – Ő már megtette. A sziürke rakott szoknyáját viseli piros pulcsival. – Gyerünk! – sürget. – Mindjárt itt az ideje teázni.

Mosolyogva leugrom az ágyról, felkapom az egyik farmert és a lila pulóvert, amelyen az áll: WATFORD LACROSSE. (Agatha játszik.)

Penny megragadja a karom, miközben elmegyek Baz ágya mellett a fürdő felé.

– Jó újra látni – suttogja.

Mosolygok. Megint. Penny miatt már fáj az arcom.

– Ne csinálj jelenetet! – suttogom vissza.

4

PENELOPE

Túl sovány. Túl soványnak néz ki.

És valami még rosszabbnak... sebzettnek.

Simon mindig jobban néz ki pár hónapnyi watfordi sült marha után. (Meg a Yorkshire-puding, meg a nem sok tejjel készített tea, a zsíros kolbász és a vajás scone-szendvics után.) A válla széles, az orra széles, és amikor túl sovány, a bőre csak lóg az arccsontján.

Hozzászoktam, hogy ilyen soványnak lássam minden ősszel. De most, ma rosszabb.

Az arca beesett. A szeme vörös, a bőr durva és foltos körülötte. A keze is piros, és amikor ökölbe szorítja, a bütkei elfehérednek.

Még a mosolya is borzalmas. Túl széles és vörös ehhez az archoz.

Nem tudok a szemébe nézni. Elkapom az ingujját, amikor közel van, és megkönnyebbülök, amiért továbbmegy. Ha nem így tenne, lehet, hogy nem engedném el. Talán elkapnám, magamhoz szorítanám, és elvarázsolnám innen magunkat, olyan messzire a Watfordtól, amennyire csak lehetséges. Visszajöhetnénk, miután vége ennek az egésznek. Hagynánk, hogy a Mágus, a Pitchek és az Üresség, meg az összes többi harcolja meg azt, amit csak a szívük diktál.

Simon és én kivehetnénk egy lakást Anchorage-ben. Vagy Casablanca-ban. Vagy Prágában.

Én olvasnék és írnék. Ő aludnak és enne. És mind a ketten látnánk, mi van a tizenkilencen túl. Talán a húszon túl is.

Megtenném. Elvinném – ha nem hinném, hogy ő itt az egyetlen, aki elérhet bármi változást.

Ha ellopnám Simont, és biztonságba vinném...

Nem tudom, lenne-e még Mágusvilág, amibe visszatérhetünk.